

יותר מזו שהם זוכים לה בדרך כלל.

התצלומים מודפסים על נייר מאט גרעיני, שמקנה להם איכות ציורית, ומתייחסים למסורת הארוכה של ציור וצילום טבע דומם. זיו שר מדבר על מציאת יופי בנמוך וברחוק, באופן המד כיר את ציור הנעליים המפורסם של ואן גוך, ומתייחס לאנושי דרך ההערך שלו. ואולם, הוא אינו מצליח להגיע לאיזו אמירה בעניין, ועבודותיו, למרות יופיין, מעניינות פחות מהדרי מויים המלאכותיים במפגיע של

תמיר שר.

תמיר שר יוצר דימויים המדברים באירוניה מרירה על קומרים ואוטופיה כעל גורמים הממשטרים, משטיחים ודורסים את האינדיווידואל. הוא משתמש בתצלומים הלוקחים מאלבומי ילדים מהקיבוץ שבו גדל, כפר מסריק – קיבוץ של השומר הצעיר – והילדים הם גיבורי הדימויים. המטופלים במחשב שהוא מציג.

העבודות של תמיר שר קטנות ואחידות בגודלן ובצבען. ניתן האדומה-שחורה-אפורה.

העניין שהן מעוררות נובע מהתייחסותן לאסתטיקה הסריבייטית של שנות ה-20 וה-30, וממנה הן יוצאות אל ישראל של שנות ה-60 וה-70, אולי אפילו ראשית שנות ה-80, כשבחלק מקיבוצי השומר הצעיר עוד יקד להט אידאולוגי. היצירות של תמיר שר מתייחסות לתקופת הקונסטרוקטיוויזם הרוסי, אחד הזרמים המרתקים בתולדות האמנות והעיצוב של המאה הקרומת, ודוגמה יוצאת דופן בעוצמתה של התגייסות אמנים ומעצבים לבניית קוד תרבותי

חדש בשירות ממסד אידאולוגי. סופה של התנועה, ושל רבים מהיוצרים שהפכו אותה לניסיון אסתטי-דעיוני מעניין כל כך, היה טראגדי. לאחר תקופת זוהר קצרה שבה אימץ המשטר הבולשויקי אסתטיקה מודרניסטית מהפכנית בתכלית, היא נזנחה לטובת חזרה לערכי השמרנות האסתטית נוסח המאה ה-19 – אותה אמנות המוכרת כריאליזם סוציאליסטי.

תמיר שר משתמש בסמלים שנהפכו לקלישאות המוכרות של אמנות זו ושל שפות אסתטיות שהושפעו ממנה: כוכבים אדומים, גלגלי שיניים, ארובות מעשנות של בתי חרושת, זריות דרמטיות, ושרות של דמויות אנושיות משוכפלות ההופכות לרגם, מבטיהן נשואים אל על. כל אלו משמשים אותו ליצירת דימויים טורדים, שגיבריהם הם כאמור ילדים קטנים, בעלי מבט תמים (גם שם התערך רוכה, "הוא, העומד", לקוח ממשחק ילדים פופולרי).

השימוש בילדים הוא הערה של תמיר שר על היישום הישראלי והיהודי של זרמים מהמחשבה הסוציאליסטית. אם

תמיר שר משתמש בסמלים שנהפכו לקלישאות המוכרות של הריאליזם הסוציאליסטי: כוכבים אדומים, גלגלי שיניים, ושרות של דמויות אנושיות משוכפלות

ביצירות של אמנים רוסים בולט השימוש בנערים, נערי תנועת הקומסומול, שמופיעים בכרזות של אל ליסצקי משנות ה-20, למשל, אך בעיקר בפועלים ופרצלות צעירים גיבורי המהפכה – בישראל ייצגו את התקווה הילדים הצברים, שנחשבו דור ראשון לקוממיות, ניגוד מושלם לדור ההורים, דור המדבר.

תמיר שר מהדהר על רחיסתו כילד לסדר התקוות האלו, ולעיתים בא חשבון אתה. שכפול הדמויות, שוב ושוב, מדגיש את התחושה של גידול ילדים באופן מכני, בלי די רגש; הצגתם בצל או בתוך סמלים גדולים, בתוך כוכב אדום למשל, מדגישה את גידולם כדלק למהפכה, מהפכת הקיבוץ שגוועה והתפוררה. התמימות של הילדים נראית כמבוששת ומאוימת על ידי הסמלים הגדולים, והניתוק החד שלה מסביבה טבעית, כמו גם העדר מבוגר מגונן ביצירות, נותנת תחושה חזקה של התבוננות בקרבנות.

"הוא, העומד" – זיו שר וחמיר שר בנלריה בקיבוץ כברי. אוצרת: דורותי דקל